

Arrest

nr. 261 089 van 24 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 februari 2021.

Ook haar partner dient op 18 februari 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in La Union op 2 oktober 1989. U woonde sinds eind 2016 samen met uw partner (J.A.R.J.(...), CGVS X en DVZ xxx) en uw dochter uit een vorige relatie (S.J.Q.V.(...), °2009) in de residentie Las Jacarnadas 1 in Lourdes Colon. U werkte niet meer, u zorgde voor het huishouden en ging dagelijks naar de kerk. Uw partner werkte in een callcenter voor Sykes en studeerde de richting computeringenieur.

Op 8 januari 2020 ging uw partner tussen tien en elf uur in de avond naar de apotheek om medicatie te halen voor uw dochter. Op de terugweg werd hij op een rondpunt onderschept door een witte auto. Twee mannen stapten uit de auto en gingen aan beide kanten van zijn auto staan. De persoon aan zijn deur had een pistool bij, de man aan de andere kant van de auto had een mes. Ze zeiden dat uw partner uw man was ('de man van F.'), hij werd met het pistool op zijn hoofd geslagen. Ze zeiden dat ze op zoek waren naar informatie over B.M.H.V.(...), uw zus. Uw partner reageerde niet meteen, waarop de persoon zei: "Reageer klootzak, we zijn op zoek naar informatie over B.(...). We weten dat jij de man bent van F.. We zijn jullie al maanden aan het volgen. We kennen al jullie routes, van alle drie." Het bendelid had informatie nodig over B.(...), uw partner stelde voor dat ze in zijn gsm konden kijken. B.(...) had op 14-jarige leeftijd enkele maanden een relatie met een bendeleider van de bende MS-13 en ondervond problemen tijdens de relatie en nadat ze de relatie gedaan maakte. Ze is samen met haar nieuwe vriend eind 2012 naar de Verenigde Staten gevlucht. De persoon zei dat hij echte informatie wou. Ze waren jullie al enige tijd aan het volgen. Ze wisten wanneer uw partner terugkwam van zijn werk, wanneer u naar de kerk ging en wanneer uw dochter de microbus naar school nam en waar ze studeerde. Toen uw partner opnieuw zei dat hij geen informatie had, zeiden ze dat als jullie niet wouden dat jullie hetzelfde overkwam als M.E.Q.V.(...), uw vermoorde broer, dat jullie moesten meewerken. Mario werd in 2014 in La Union vermoord samen met een neef, omdat ze geen deel wilden uitmaken van de bende MS-13. Ze zeiden dat ze contact gingen opnemen en dat uw partner tegen de volgende keer de nodige informatie moest hebben, en ze gingen ervandoor. Uw partner kwam thuis en vertelde over het incident. Hij stopte met werken, u ging niet meer naar de kerk en jullie kwamen niet meer buiten, tenzij voor hoogstnoodzakelijke inkopen. Uw schoonvader deed de boodschappen en bracht ze naar jullie huis.

Op 19 januari 2020 ging uw partner een klacht indienen bij de politie met zijn vader. Ook na de klacht kwamen jullie niet meer buiten. U en uw partner dachten aan verhuizen naar een andere plek.

Op 28 januari 2020 volgde een tweede incident. Jullie hadden al besloten uw dochter van school te halen, maar waren naar de school gegaan om een document te bekomen zodat jullie haar later in een nieuwe school zouden kunnen inschrijven. Onderweg werden jullie onderschept door een zwarte auto. Twee mannen stapten uit en hielden u en uw partner onder schot. Ze gooiden jullie op de grond en zeiden dat ze op zoek waren naar de informatie die ze gevraagd hadden. Ze wisten ook dat jullie een klacht hadden ingediend. Een persoon had zijn voet op het hoofd van uw partner gezet. U werd bedreigd en kon enkel mompelen en huilen. Ze hebben uw gsm doorzocht, maar jullie hadden alle informatie over uw zus al verwijderd. Uw partner benadrukte dat jullie geen informatie hadden, maar de bendeleden zeiden dat ze er niet mee aan het lachen waren. De persoon haalde zijn voet van het hoofd van uw partner en hij wachtte tot ze weggingen. Uw partner hielp u overeind, waarop u vertelde dat iemand u had proberen te verkrachten. De persoon die u onder schot hield, raakte u aan en betastte u. De bendeleden zeiden tegen u dat het de volgende keer erger ging zijn, het niet bij betasten zou blijven en dat als jullie de dochter bijhadden, ze haar gingen meenemen.

Jullie gingen naar huis, maar gingen onderweg naar huis eerst jullie dochter bij uw schoonvader ophalen. U en uw partner praatten over de problemen, ook met uw schoonouders, en besloten de volgende dag, op 29 januari 2020, in de vroege ochtend naar het huis van uw schoonouders te verhuizen. Een dag later, op 29 januari 2020, besloten jullie te vluchten uit El Salvador. Op 30 januari 2020 kochten jullie de vliegtickets. Op 31 januari 2020 vroeg uw partner zijn paspoort aan. Jullie bleven in het huis van uw ouders tot jullie vlucht naar België.

Op 11 februari 2020 reisde u samen met uw partner en uw dochter per vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan in België op 12 februari 2020 en dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 18 februari 2020.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende MS-13 dienen te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijs, aankoopbewijs van de vliegtickets (dd. 30 januari 2020), een document van de school van uw dochter (dd. 28 januari 2020), de overlijdensaktes van uw broer (dd. 14 januari 2016) en van de broer van uw partner (dd. 11 januari 2009), een document met bewijs van het ontslag van uw partner bij Sykes (dd. 10 januari 2020), nieuwsberichten uit El Salvador en de aangifte van het incident van 8 januari 2020 bij de politie door uw partner (dd. 19 januari 2020).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw partner, J.A.R.J.(...) (CGVS X en DVZ X), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw partner niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

De relatie van B.(...), de zus van uw partner, met een bendelid van de bende MS-13 zou de aanleiding vormen voor jullie problemen in El Salvador. Echter dient te worden opgemerkt dat jullie verklaringen met betrekking tot B.(...) en haar relationele problemen met een bendelid een aantal vragen doen rijzen. Ten eerste dateert de breuk van uw zus met C.(...) al van 2012 (CGVS X, p.11-12; CGVS X, p.4 en 10), en is het onduidelijk waarom de bende, acht jaar later, B.(...) nog steeds zou zoeken en haar familie zou lastigvallen (CGVS X, p.8, 11 en 14; CGVS X, p.11 en 12). De bendeleden lieten blijkbaar na dit te vertellen en ook B.(...) kan, tijdens haar telefoongesprekken met uw partner, niet meer informatie geven over hun relatie en de reden waarom ze haar nu nog zouden zoeken (CGVS X, p.11 en 14; CGVS X, p.10 en 11). Dat jullie eigenlijk niet weten waarom de bende plots weer interesse zou tonen in B.(...), is toch wel zeer merkwaardig. Bovendien beweerde u bij uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie niks meer horen van B.(...) (vragenlijst, vraag 3.5), maar verklaart u zelf tijdens het persoonlijk onderhoud dat jullie na de incidenten telkens contact opnamen met haar na de twee incidenten (CGVS X, p.11 en 14). Uw partner bevestigt zelfs dat zij “veel” met B.(...) praat en dat B.(...) ook op de hoogte is van jullie verblijf in België (CGVS X, p.5). Mede daardoor ziet het CGVS niet in waarom jullie volledig in het duister zouden tasten wat betreft de motieven van deze bende, te meer deze relatie en het bendelid aan de basis van jullie vertrek uit El Salvador zouden hebben gelegen (CGVS X, p.8; CGVS X, p.11 en 12). Daarenboven valt het op dat jullie niet eens goed lijken te weten met wie jullie dan te maken zouden hebben. Immers kennen jullie niet eens de familienaam van deze C.(...) (CGVS X, p.12; CGVS X, p.5). Dit is opmerkelijk aangezien uw partner deze persoon kende en er al mee had gepraat (CGVS X, p.4 en 5). Ook zou de moeder van uw partner bevriend zijn met de moeder van deze ex-vriend van B.(...) (CGVS X, p.5), en zou u dus op 19 januari 2020 een klacht hebben ingediend bij de politie zonder u eerst te informeren over de volledige naam van de persoon waarmee u problemen zou kennen.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook bij de beweerde incidenten zelf nogal wat twijfels rijzen. Op 8 januari 2020 zou u een eerste aanvaring met de bende MS-13 hebben gehad. Sinds B.(...) in 2012 is gevlucht uit El Salvador en sinds de moord op M.(...) in 2016, kenden de familie van uw partner, noch u of uw partner problemen met de bende MS-13 (CGVS X, p.6 en 11; CGVS X, p.3), behalve die ene keer in 2014 toen een jongeman informatie over B.(...) zou hebben gevraagd aan uw partner (CGVS X, p.10). Dat ze u dan in 2020 meteen op uiterst gewelddadige manier benaderen en bedreigen, is niet aannemelijk. Immers konden uw belagers deze eerste keer ook gewoon gevraagd hebben naar de informatie die ze zochten. Indien ze al maandenlang uw gezin aan het schaduwen waren, zoals uw

belagers zouden hebben laten uitschijnen (CGVS X, p.10; CGVS X, p.10), konden ze jullie bovendien evengoed al sneller benaderd hebben. Voorts rijst de vraag waarom de bende dusdanig zou handelen, en u zou klemrijden op de openbare weg. Immers zouden ze hebben aangegeven dat ze jullie adres kennen (CGVS X, p.10; CGVS X, p.10), overigens nog steeds het huis waar uw partner met B.(...) en haar moeder woonde toen B.(...) iets kreeg met het bendelid (CGVS X, p.11; CGVS X, p.3, 4 en 10). Dat de bende jaren later ineens op deze manier handelt maar daarbij nooit tot jullie huis zou zijn gekomen om naar B.(...) te informeren, is opmerkelijk. Ook is het opmerkelijk dat men u nooit of te nimmer via de telefoon zou hebben gecontacteerd. Gezien de bendeleden zowel de telefoon van u als van uw partner in handen kregen (CGVS X, p.8 en 9; CGVS X, p.9 en 11), mag nochtans verondersteld worden dat zij jullie nummers hadden. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Op 28 januari 2020 zou een tweede gewelddadig incident plaatsgevonden hebben: deze keer werden u en uw partner onderschept door een wagen, en werden jullie bedreigd door twee gewapende bendeleden (CGVS X, p.9; CGVS X, p.9). Dient evenwel te worden opgemerkt dat jullie vage verklaringen betreffende dit incident niet kunnen overtuigen. Uw schattingen over de tijdsduur van het incident variëren van vijf tot twintig minuten (CGVS X, p.14), wat toch wel een zeer ruime marge is. Uw partner verklaart dat het incident zo'n tien minuten duurde (CGVS X, p.11). Daarenboven zijn jullie verklaringen over wat gebeurde eerder beperkt, hoewel in vijf tot twintig minuten toch bijzonder veel moet zijn gebeurd en gezegd. Gevraagd naar wat de bendeleden zeiden tegen jullie, antwoorden jullie louter dat ze vroegen naar informatie over B.(...) en dat ze bedreigingen uitten (CGVS X, p.9 en 13-14; CGVS X, p.9 en 13). Dit is toch wel bijzonder vaag. Bovendien stelt het CGVS zich ook hier vragen bij de handelswijze van de bendeleden. Dat ze opnieuw zouden hebben gekozen voor een confrontatie op straat is opmerkelijk, zeker gezien de verklaarde duur van dit incident. Dit betekent dat er een risico moet zijn geweest voor de bendeleden, en is de kans reëel dat omstaanders, die kwamen kijken naar wat er gebeurde (CGVS X, p.9 en 14; CGVS X, p.9), de ordediensten zouden verwittigen, of daar alleszins de gelegenheid toe kregen. Dat ze niet kiezen voor jullie huis om de confrontatie aan te gaan, een plaats die ze wel degelijk wisten zijn (CGVS X, p.10; CGVS X, p.10), is opmerkelijk.

Voorts gevraagd naar het wedervaren van uw partner, zei u enkel dat u kon horen dat uw partner huilde en wat aan het mompelen was (CGVS X, p.14). U verklaarde ook "Ik wil niet meer details geven, het gaat over de integriteit van mijn vrouw" (CGVS X, p.14), hoewel de vertrouwelijkheid van het persoonlijk onderhoud bij aanvang benadrukt werd en u er toch alle belang bij heeft gedetailleerde verklaringen af te leggen over hetgeen jullie zou zijn overkomen. De grote mate van vaagheid in uw verklaringen omtrent de precieze omstandigheden van dit incident tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Dat jullie dan na het incident, eerst jullie dochter gingen ophalen (CGVS X, p.9 en 13; CGVS X, p.7), die ook bedreigd zou zijn geweest door de bende, en naar jullie huis terugkeerden waarvan de bendeleden het adres kenden (CGVS X, p.9 en 13; CGVS X, p.11-12), ondermijnt opnieuw jullie beweerde vrees voor de bendeleden.

Verder roepen jullie verklaringen met betrekking tot jullie reactie na deze twee incidenten wel meer vragen op. Zo wist de bende waar het gezin woonde, echter bleven jullie na het eerste incident op 8 januari 2020 gewoon thuis wonen (CGVS X, p.10; CGVS X, p.10). Bovendien getuigt jullie gedrag na het incident van 8 januari 2020 niet echt van een ondergedoken bestaan. Dat u op 10 januari nog uw ontslag ging indienen, dat jullie toch nog voor hoogstnoodzakelijke inkopen buiten kwamen (CGVS X, p.8 en 10), ondanks dat uw vader al naar de winkel ging, en dat jullie op 28 januari 2020 nog voor documenten naar de school van de dochter gingen (CGVS X, p.8 en 11), doet opnieuw afbreuk aan jullie beweerde vrees en aan jullie verklaring als zouden jullie in die periode een ondergedoken bestaan hebben geleid.

Verder ging u in die periode, op 19 januari 2020, nogmaals het huis uit om een klacht in te dienen met uw vader (CGVS X, p.14; CGVS X, p.9). Dat u het risico nam om zich uit het huis te begeven om een klacht in te dienen bij de politie is opmerkelijk, zeker omdat u verklaart ervan overtuigd te zijn dat de politie corrupt is en dat ze geïnfilteerd is door de bendeleden (CGVS X, p.9, 12 en 13). Uw partner verklaart hierbij zelfs dat jullie weet hebben van "zaken waarbij men klacht ging neerleggen, en dan draaide het nog erger uit voor de familie" (CGVS X, p.11). Wat betreft de door u neergelegde klacht bij de politie, mag het verder verbazen dat u en uw partner klaarblijkelijk geen idee hebben wat de stand van zaken is van het onderzoek (CGVS X, p.13 en 14; CGVS X, p.11). Dit is opmerkelijk, zeker omdat jullie families nog steeds in El Salvador wonen en mogelijks een doelwit zouden vormen. Jullie gebrek aan interesse betreffende het onderzoek, zet verder vraagtekens bij de ernst van jullie vrees.

Ook de verhuis naar uw ouders, de dag na het incident op 28 januari 2020, doet verwonderen. Uw vader deed namelijk al geruime tijd boodschappen voor jullie en bracht ze naar jullie huis (CGVS X, p.8; CGVS X, p.10), en u ging ook met hem naar de politie om klacht in te dienen (CGVS X, p.14; CGVS X, p.9), iets waarvan de benedeleden later op de hoogte bleken te zijn. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de woonplaats van uw ouders onbekend was voor de bende, zeker als dat huis zich maar op vijf à tien minuten van jullie huis bevond (CGVS X, p.6 en 11), en de bende u al maandenlang zou zijn gevolgd en zodoende zowat alles over u en uw partner zou hebben geweten.

Tot slot zijn er een aantal onlogische zaken die de geloofwaardigheid van jullie verklaringen verder schaden. Zo is het opmerkelijk dat de bende zoveel geduld zou getoond hebben. Op 8 januari 2020 zouden de twee benedeleden gezegd hebben dat ze nog contact gingen opnemen (CGVS X, p.8, 10 en 14; CGVS X, p.8). Echter, pas twintig dagen later, op 28 januari 2020, werd u bedreigd door de benedeleden. Opnieuw zouden de benedeleden jullie een kans hebben gegeven, maar ook dan konden jullie hen geen informatie verschaffen (CGVS X, p.8 en 9; CGVS X, p.9-10). Het is opmerkelijk dat de bende opnieuw genoeg zou nemen met het antwoord dat jullie niks over B.(...) weten en jullie laten gaan. Ook na dit incident zouden de benedeleden hebben aangegeven dat ze contact gingen opzoeken met jullie (CGVS X, p.9, 10 en 14; CGVS X, p.10). Dat ze jullie telkens eerst gewelddadig aanpakken staat in schril contrast met het feit dat ze jullie erna laten gaan en louter herhalen dat ze nog contact zullen opnemen.

Eveneens opmerkelijk is het feit dat er sinds 28 januari 2020, toch al meer dan een jaar geleden, niets meer is gebeurd (CGVS X, p.6; CGVS X, p.10 en 11). Nochtans wonen de moeder en de andere zus van uw partner nu in jullie huis (CGVS X, p.3; CGVS X, p.3). Dat de bende aan de moeder van B.(...), die bevriend is met de moeder van de ex-vriend (CGVS X, p.5), geen informatie zou vragen (CGVS X, p.6; CGVS X, p.10 en 11), is opnieuw zeer merkwaardig. Ook verklaart uw partner dat ook haar andere zus, Rosa, vroeger contact had met de benedeleden (CGVS X, p.5). Dat de benedeleden dan niet zouden langskomen aan jullie oude huis om daar de gewenste informatie over B.(...) en jullie te bekomen, is verbazingwekkend. Dat zij geen toegang tot de kolonie zouden hebben lijkt alleszins niet het geval. U verklaart zelf dat u individuen zag in de kolonie die niet van daar waren (CGVS X, p.3). Het is niet aannemelijk dat, indien de benedeleden jullie daadwerkelijk bedreigden, zij jullie familieleden die bekend zijn met de benedeleden, na jullie vertrek niet benaderd zouden hebben.

Wat voorts betreft de link die volgens u en uw partner zou bestaan met M.(...), de broer van uw partner, die door de benedeleden van de MS-13 zou zijn vermoord omdat hij niet tot de bende wou toetreden (CGVS X, p.12; CGVS X, p.5 en 8), merkt het CGVS op dat dit evenmin kan overtuigen. Uw partner verklaart daarbij dat de benedeleden ook aan hem informatie over B.(...) vroegen (CGVS X, p.12; CGVS X, p.5 en 8). Hoewel jullie beweren dat de incidenten bijgevolg gelinkt zouden zijn (CGVS X, p.10; CGVS X, p.10), lijkt het er evenwel sterk op dat de beweerde handelswijze van de bende verschillend is. M.(...) zou in 2016 vanuit een pick up-truck in koelen bloede vermoord zijn toen hij met de neven van uw partner op straat liep (CGVS X, p.12; CGVS X, p.5 en 8). Dat de benedeleden jullie integendeel een waarschuwing geven en zeggen dat ze later contact zullen opnemen (CGVS X, p.8-9 en 10; CGVS X, p.8, 9 en 10), wijst niet op een link tussen jullie beweerde problemen en het wedervaren van M.(...). Bovendien werd de moord op M.(...) niet aangegeven bij de politie (CGVS X, p.6), wat de vraag doet rijzen wat er werkelijk gebeurde.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u en uw partner onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat jullie bij een terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor vervolging hebben zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr.

37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet

binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen bevestigen jullie identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Daarnaast legde u ook nog een bewijs van een aangifte van het incident op 8 januari 2020 bij de politie neer op 19 januari 2020. Deze stukken zijn echter louter een weergave van uw verklaringen en zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen. Bovendien hebben zowel u en uw partner geen idee wat de stand van zaken is van het onderzoek (CGVS X, p.13 en 14; CGVS X, p.11). Dit geeft het document onvermijdelijk een gesolliciteerd karakter en doet vermoeden dat jullie dit veeleer lieten opmaken om de Belgische asielinstanties te overtuigen van jullie problemen.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het document van uw bedrijf geeft aan dat u ontslag nam, maar kan op zich uw asielrelaas niet ondersteunen: het toont aan dat u werkte bij het bedrijf Sykes en dat u ontslag nam op 10 januari 2020, een reden voor uw ontslag wordt niet vermeld. Het document van de school van de dochter van uw partner toont enkel aan dat de dochter naar de school in kwestie ging. De overlijdensakte van uw broer en van de broer van uw partner tonen enkel aan dat zij zijn overleden, iets wat hier niet wordt betwist. De nieuwsberichten betreffen de algemene situatie in El Salvador. U gaf aan dat de nieuwsberichten geen betrekking hadden op personen die u kende (CGVS X, p.6). Deze stukken bevestigen het bestaan van dergelijk bende-gerelateerd geweld in El Salvador, iets waarvan ook het CGVS op de hoogte is, maar bieden geen bewijs voor wat jullie hebben verklaard, namelijk dat jullie het slachtoffer werden van een van deze bendes."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar partner J.A.R.J., gekend onder rolnummer X. Dit middel luidt als volgt:

"In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert landeninformatie zonder de referentiegegevens ervan weer te geven."

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 6 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar partner J.A.R.J., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Zij roept geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook nagenoeg identiek dezelfde beslissing als aan haar partner betekend.

Zoals zij in het thans voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat verzoekster hierin integraal verwijst naar het middel van haar partner in zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 24 september 2021 met nr. 261 088 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters partner verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“5.1. Verzoeker verklaart dat hij en zijn gezin in geval van terugkeer naar El Salvador zullen worden vermoord door leden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) die op zoek zouden zijn naar informatie over zijn schoonzus B., in casu de zus van zijn partner, het ex-liefje van een bendelid.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel, nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”; “Not all persons falling within the risk profiles outlined in this

Section will necessarily be found to be a refugee.”; “Depending on the particular circumstances of the case (...)”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor de verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens en reisweg, met name zijn paspoort, zijn identiteitskaart, een aankoopbewijs van de vliegtuigtickets (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Het document van zijn bedrijf bevestigt dat verzoeker werkte bij het bedrijf Sykes en dat hij ontslag nam op 10 januari 2020; een reden voor zijn ontslag wordt niet vermeld. Het document van de school van de dochter van zijn partner toont enkel aan dat de dochter naar de school in kwestie ging. De overlijdensakte van zijn broer en van de broer van zijn partner bevestigen dat zij zijn overleden, iets wat hier evenmin wordt betwist. Voor het overige houden deze documenten geen verband met het vluchtrelaas.

De nieuwsberichten kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoeker en zijn gezin nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals eerder vermeld, is de nood aan bescherming afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moet verzoeker deze in concreto aannemelijk maken.

Het bewijs van aangifte van het incident op 8 januari 2020 bij de politie op 19 januari 2020, is louter opgesteld op basis van verzoekers verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdadens die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn partner, die om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoekt, er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

5.5. Vooreerst kunnen verzoeker en zijn partner niet duidelijk maken waarom de bende plots acht jaar na de breuk in 2012 tussen zijn schoonzus B. en een bendelid van MS-13, genaamd C. (NPO verzoeker, p. 11-12; NPO partner, p. 4, 10), opnieuw op zoek zou gaan naar B. en haar familie zou lastigvallen. De commissaris-generaal bemerkt terecht dat de bendeleden blijkbaar nalieten dit te vertellen en ook B. kan of wil, tijdens haar telefoongesprekken met verzoekers partner, niet meer informatie geven over hun relatie en de reden waarom ze haar nu nog zouden zoeken (NPO, p. 10-11; NPO partner, p.10-11). Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat zijn schoonzus niet kon/wilde vertellen wat recent de trigger zou kunnen zijn geweest voor de hernieuwde zoektocht naar haar, brengt verzoeker geen wezenlijke elementen bij die hierover meer duidelijkheid scheppen. Het is overigens weinig aannemelijk dat indien verzoeker en zijn partner, de zus van B, daadwerkelijk gevaar zouden lopen, B. alsnog geen “details” zou willen geven, te meer wanneer B. zich veilig in de Verenigde Staten bevindt. Er mag verder redelijkerwijze worden verwacht dat B. de nodige informatie zou verschaffen aan verzoeker en zijn partner wanneer zij op de hoogte is van hun verblijf in België en het ingediende beschermingsverzoek.

Verzoeker gaat hierbij overigens volledig voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat noch hij noch zijn partner goed lijken te weten met wie zij precies te maken hebben gezien zij niet eens de familienaam van deze C. kennen; ze hebben er zelfs niet naar geïnformeerd (NPO, p. 12; NPO partner, p. 6), ook niet toen verzoeker besloot klacht in te dienen tegen deze C. bij de politie. Dit terwijl de zus van haar partner een relatie met deze persoon heeft gehad en zijn partner ook deze persoon kende (NPO partner, p. 4, 5). Zijn schoonmoeder zou bovendien bevriend zijn met de moeder van deze ex-vriend van B. Het was voor verzoeker en zijn partner dus wel degelijk mogelijk om diens familienaam te weten te komen. De vaststelling dat zij bijzonder weinig weten over de ex-vriend van B. en over de reden waarom ze B. nu nog zouden zoeken, komt de geloofwaardigheid van het relaas niet ten goede.

Wat betreft het tijdsverloop werpt verzoeker nog op dat verwerende partij normaliter de eerste is om zelf te stellen dat de bende nooit vergeet en dat familieleden worden lastiggevalen. Hij biedt hiermee echter nog steeds geen aannemelijke verklaring voor de plotse en gewelddadige benadering die 8 jaar na de feiten zou hebben plaatsgevonden. Behalve een enkele keer in 2014, werd immers nooit eerder om informatie gevraagd over B. (NPO, p. 6, 11; NPO partner, p. 3, 10).

5.6. Indien de bendeleden van MS-13 daadwerkelijk op zoek waren naar B., is het bovendien niet alleen onaannemelijk dat deze bendeleden verzoeker, zijn partner alsook haar familie zo lang met rust hebben gelaten. Ook de afwachtende houding die zij aannamen sinds de plotse gewelddadige benadering op 8 januari 2020, is niet in overeenstemming te brengen met de algemene context die El Salvador zo kenmerkt. Uit de door beide partijen bijgebrachte informatie over de reputatie en werkwijze van bendes zoals MS-13 en de sociale en territoriale controle die zij in wijken uitoefenen, blijkt immers dat zij over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpak, zeker indien zij daadwerkelijk op zoek zijn naar iemand die in hun vizier is gekomen (UNHCR Guidelines, p. 12). In dit opzicht is het weinig geloofwaardig dat de bendeleden bij het tweede gewelddadig incident op 28 januari 2020, twintig dagen na de eerste benadering en bedreiging, verzoeker en zijn partner opnieuw een kans zouden hebben gegeven hoewel zij hen ook dan geen informatie konden verschaffen (NPO, p. 8, 9; NPO partner, p. 9 - 10). Dat de bende hen opnieuw zou laten gaan, is gelet op hun reputatie en eerdere bedreiging weinig aannemelijk. Ook staat het eerst gewelddadig aanpakken in schril contrast met het feit dat ze verzoeker en zijn partner erna tot tweemaal toe laten gaan en louter herhalen dat ze nog contact zullen opnemen (NPO, p. 9 - 10, 14; NPO partner, p. 10).

Verder kunnen nog volgende bedenkingen gemaakt worden. Indien ze al maandenlang verzoekers gezin aan het schaduwen waren zoals zijn belagers zouden hebben laten uitschijnen (NPO, p. 8, 10; NPO partner, p.10), is het niet aannemelijk dat ze hen niet eerder hebben benaderd. Ook zouden de bendeleden hebben aangegeven dat ze hun adres kenden (NPO, p. 10; NPO partner, p. 10), nota bene nog steeds het huis waar verzoekers partner met B. en haar moeder woonde toen B. iets kreeg met het

bendelid (NPO, p. 11; NPO partner, p. 3, 4, 10). Dat de bende jaren later ineens op deze manier handelt, maar daarvoor nooit eerder tot hun huis zou zijn gekomen om naar B. te informeren, zelfs niet nadat ze er na de eerste benadering ondergedoken zouden hebben geleefd, is frappant en komt allerm minst geloofwaardig over. Waar in het verzoekschrift nog wordt opgeworpen dat de woning zich “in een (zij het niet perfect) beschermde kolonie” bevond, verwijst de Raad naar hetgeen verzoeker hierover heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud: “Waar wij woonden, was het zogezegd private zone, maar was eigenlijk niet zo, gelijk wie kon erbinnen. Er was twee bewakingsagenten, maar het was eigenlijk niet privaat.” (NPO, p. 3).

Het verweer dat verzoeker onmogelijk in de hoofden van de bendeleden kan kijken, is weinig beduidend en doet geen afbreuk aan de bovenvermelde bevindingen. De door verzoeker en zijn partner geschetste gang van zaken komt niet aannemelijk over, gelet op de landeninformatie inzake de Salvadoraanse bendes, en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de aangehaalde bedreigingen.

5.7. Deze vaststelling wordt versterkt door het gegeven dat verzoeker en zijn partner na het eerste incident op 8 januari 2020 gewoon thuis bleven wonen, niettegenstaande dat de bende wist waar zij woonden (NPO, p.10; NPO partner, p.10). Bovendien getuigt hun gedrag na het incident van 8 januari 2020 niet echt van een ondergedoken bestaan. De commissaris-generaal stelt terdege: “Dat u op 10 januari nog uw ontslag ging indienen, dat jullie toch nog voor hoogstnoodzakelijke inkopen buiten kwamen (CGVS X, p.8 en 10), ondanks dat uw vader al naar de winkel ging, en dat jullie op 28 januari 2020 nog voor documenten naar de school van de dochter gingen (CGVS X, p.8 en 11), doet opnieuw afbreuk aan jullie beweerde vrees en aan jullie verklaring als zouden jullie in die periode een ondergedoken bestaan hebben geleid. Verder ging u in die periode, op 19 januari 2020, nogmaals het huis uit om een klacht in te dienen met uw vader (CGVS X, p.14; CGVS X, p.9). Dat u het risico nam om zich uit het huis te begeven om een klacht in te dienen bij de politie is opmerkelijk, zeker omdat u verklaart ervan overtuigd te zijn dat de politie corrupt is en dat ze geïnfiltrerd is door de bendeleden (CGVS X, p.9, 12 en 13). Uw partner verklaart hierbij zelfs dat jullie weet hebben van “zaken waarbij men klacht ging neerleggen, en dan draaide het nog erger uit voor de familie” (CGVS X, p.11).” Door louter te bevestigen dat hij ontslag indiende, zij voor essentiële zaken naar buiten gingen en hij inderdaad klacht heeft ingediend ook al nam hij hiermee een risico, slaagt verzoeker er niet in hier een ander licht op te werpen. Ondanks het risico dat hij nam om een klacht in te dienen bij de politie, heeft verzoeker zich zelfs niet eens de moeite getroost zich eerst te informeren naar de volledige naam van C., de persoon met wie hij problemen zou kennen. Nochtans mag van verzoeker worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om gegevens over C. te verzamelen zodat hij bij het indienen van de klacht deze kan doorgeven aan de politie. In dezelfde lijn stelt de commissaris-generaal dan ook terecht dat ook zijn onwetendheid rond de stand van zaken van het onderzoek (NPO, p.13; NPO partner, p.11) afbreuk doet aan zijn beweerde vrees. De repliek in het verzoekschrift dat hij geen informatie heeft trachten in te winnen omdat hij zich in veiligheid bevindt in België, kan in geen geval overtuigen gezien zijn familie en die van verzoekster nog in El Salvador wonen en mogelijk een doelwit vormen. In dergelijk geval mag verzoeker enige interesse betreffende het onderzoek aan de dag leggen. De Raad meent dat het voor een verzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om de evolutie van zijn persoonlijke problemen op te volgen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een vrees doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Dat verzoeker evenmin informeerde naar de stand van zaken omdat bendeleden zijn geïnfiltrerd binnen de politie, kan al helemaal niet ernstig worden genoemd, aangezien dit hem in eerste instantie niet heeft tegengehouden om klacht in te dienen.

Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn gezin de dag na het incident op 28 januari 2020 simpelweg naar zijn ouders verhuizen. De commissaris-generaal motiveert: “Uw vader deed namelijk al geruime tijd boodschappen voor jullie en bracht ze naar jullie huis (CGVS X, p.8; CGVS X, p.10), en u ging ook met hem naar de politie om klacht in te dienen (CGVS X, p.14; CGVS X, p.9), iets waarvan de bendeleden later op de hoogte bleken te zijn. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de woonplaats van uw ouders onbekend was voor de bende, zeker als dat huis zich maar op vijf à tien minuten van jullie huis bevond (CGVS X, p.6 en 11), en de bende u al maandenlang zou zijn gevolgd en zodoende zowat alles over u en uw partner zou hebben geweten.” Dat zij niet wisten waar anders naartoe te gaan en bij zijn ouders verblijven nog altijd veiliger is dan in hun eigen huis, overtuigt niet. Gezien de ernst van de door verzoeker beweerde bedreigingen mag immers worden verwacht dat hij alle middelen inzet om zichzelf en zijn gezin onmiddellijk in veiligheid te brengen en bijvoorbeeld, in afwachting van hun vertrek uit El Salvador, tijdelijk hun intrek te nemen in een hotel of huurappartement, te meer niet blijkt dat verzoekers onbemiddeld zijn en wat spaargeld hadden (NPO, p. 7, NPO partner, p. 7). Tijdens het tweede gewelddadige incident dreigden de bende-leden er immers mee dat er geen derde keer zal

komen waarin ze met hen willen praten, het niet bij betasten zou blijven en dat als ze hun dochter bijhadden, ze haar gingen meenemen (NPO, p. 9; NPO partner, p. 9). Dat ze dan toch besloten hebben om naar verzoekers ouders te verhuizen, op slechts vijf à tien minuten van hun huis, terwijl het goed mogelijk was dat de benedeleden van deze woonplaats op de hoogte waren en hen dus daar zouden opzoeken, is niet geloofwaardig te noemen en ondermijnt verder hun beweerde vrees.

5.8. Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit verzoekers verklaringen en die van zijn partner blijkt dat er sinds 28 januari 2020, toch al meer dan een jaar geleden, niets meer is gebeurd (NPO, p. 6, 13; NPO partner, p.10, 11). De commissaris-generaal bemerkt hierover terecht: "Nochtans wonen de moeder en de andere zus van uw partner nu in jullie huis (CGVS X, p.3; CGVS X, p.3). Dat de bende aan de moeder van B.(...), die bevriend is met de moeder van de ex-vriend (CGVS X, p.5), geen informatie zou vragen (CGVS X, p.6; CGVS X, p.10 en 11), is opnieuw zeer merkwaardig. Ook verklaart uw partner dat ook haar andere zus, Rosa, vroeger contact had met de benedeleden (CGVS X, p.5). Dat de benedeleden dan niet zouden langskomen aan jullie oude huis om daar de gewenste informatie over B.(...) en jullie te bekomen, is verbazingwekkend. Dat zij geen toegang tot de kolonie zouden hebben lijkt alleszins niet het geval. U verklaart zelf dat u individuen zag in de kolonie die niet van daar waren (CGVS X, p.3). Het is niet aannemelijk dat, indien de benedeleden jullie daadwerkelijk bedreigden, zij jullie familieleden die bekend zijn met de benedeleden, na jullie vertrek niet benaderd zouden hebben."

Verzoeker repliceert in het verzoekschrift dat hij en zijn partner enkel op straat en nooit in hun woning zelf zijn lastiggevallen, maar neemt hiermee niet weg dat ook op de openbare weg hun familieleden nooit zijn benaderd.

5.9. Wat voorts de link betreft die volgens verzoeker en zijn partner zou bestaan met M., de broer van zijn partner, die door de benedeleden van de MS-13 zou zijn vermoord omdat hij niet tot de bende wou toetreden, merkt de commissaris-generaal op: "Uw partner verklaart daarbij dat de benedeleden ook aan hem informatie over B.(...) vroegen (CGVS X, p.12; CGVS X, p.5 en 8). Hoewel jullie beweren dat de incidenten bijgevolg gelinkt zouden zijn (CGVS X, p.10; CGVS X, p.10), lijkt het er evenwel sterk op dat de beweerde handelswijze van de bende verschillend is. M.(...) zou in 2016 vanuit een pick up-truck in koelen bloede vermoord zijn toen hij met de neven van uw partner op straat liep (CGVS X, p.12; CGVS X, p.5 en 8). Dat de benedeleden jullie integendeel een waarschuwing geven en zeggen dat ze later contact zullen opnemen (CGVS X, p.8-9 en 10; CGVS X, p.8, 9 en 10), wijst niet op een link tussen jullie beweerde problemen en het wedervaren van M.(...). Bovendien werd de moord op M.(...) niet aangegeven bij de politie (CGVS X, p.6), wat de vraag doet rijzen wat er werkelijk gebeurde."

Verzoeker tracht deze, zoals hij in het verzoekschrift zelf stelt, "onlogische" link tussen hun problemen en die van zijn schoonbroer te vergoelijken, maar brengt hiermee geen concrete elementen of dwingende argumenten bij die de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal hierover weerleggen of ontkrachten. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een overtuigend verband aannemelijk te maken tussen de moord op M. in 2014 en de beweerde bedreigingen ten aanzien van hem en zijn partner die zouden zijn gestart op 8 januari 2020. De Raad stelt overigens dat ter terechtzitting de partner van verzoeker voorhoudt dat de daders van de moord op M. behoren tot dezelfde groep, die deel zijn van de "familia", en dat het "extramilitias", d.i. doodseskaders, betreft. Dit onsamenhangend a posteriori betoog kan het voorgaande niet in een ander daglicht stellen.

5.10. Verzoekers kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissing, betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een concreet risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

5.11. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.12. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar El Salvador.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die

mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de benadeelden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van benadeelgerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand benadeelgerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door benadeelden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.13. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift

aangehaalde informatie, niet gedateerd en waarvan de bron niet wordt vermeld, ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES